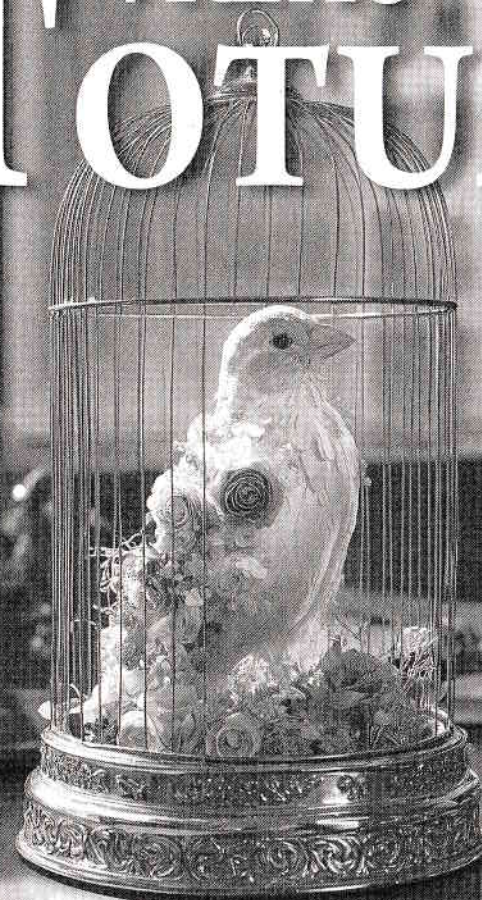

LBRIS

We know
books

Amalia Nicola

VREAU TOTUL

editura datagroup
Timișoara, 2025

CUPRINS

Partea I

Capitolul 1 – Interviu	7
Capitolul 2 – Primul Crăciun.....	15
Capitolul 3 – Prima zi la noul job.....	22
Capitolul 4 – Prima lună la noul job	26
Capitolul 5 – Ches-che-se?	33
Capitolul 6 – Save the date	42
Capitolul 7 – Prima cină de afaceri	48
Capitolul 8 – Prima călătorie de afaceri – Zürich.....	56
Capitolul 9 – Botezul	85
Capitolul 10 – Business and pleasure – Paris	89
Capitolul 11 – Al doilea Crăciun	97
Capitolul 12 – Girlpower!	107
Capitolul 13 – Care pe care.....	116

Partea a II-a

Capitolul 14 – One-way ticket to Zürich	121
Capitolul 15 – Business and pleasure – Zürich.....	131
Capitolul 16 – Cartonaș galben	135
Capitolul 17 – Cartonaș roșu	145

Partea a III-a

Capitolul 18 – Prăjiturăreasa	150
Capitolul 19 – Business or pleasure?	169
Capitolul 20 – The Happy Poppy	179
Capitolul 21 – Revenge dress.....	204
Capitolul 22 – Tort cu glazură de lacrimi	215
Capitolul 23 – Vreau să rămâi	229
Epilog – Un an mai târziu	245
Mulțumiri.....	247

*Aceasta este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, fapte sau organizații reale
este întâmplătoare și neintenționată.*

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Interviul

— Chiar am nevoie să îmi eliberezi baia, acum! îi strig lui Matei, în timp ce mă sprijin de tocul ușii de la baie. Acesta îmi aruncă o privire exasperată din dreptul chiuvetei, își scoate periuța de dinți din gură și îmi spune:

— Răbdare, femeie! Termin acum!

— Așa ai zis și acum 5 minute, îi răspund bosumflată.

Rămân proptită în tocul ușii de la baie, ca să îl grăbesc, și într-un final termină și dă să iasă. De nerăbdare, intru în baie până să iasă el, deși de abia avem loc amândoi în spațiul de 2 pe 3. Când ne strecurăm unul pe lângă altul, îmi fură totuși un sărut rapid:

— Asta până nu începi să te machiezi!

— Hai, că n-am timp de prostii azi, îi spun totuși pe jumătate zâmbind, moment în care se oprește, își pune mâinile în jurul umerilor mei și îmi spune:

— Relaxează-te... Jobul e ca și al tău. Ar fi nebuni să refuze o furnicuță ca tine! O să te descurci, o să vezi!

— Mersi... îi zic cu jumătate de gură.

Mă apuc să mă machiez discret, doar puțin fond de ten și pudră, să arate fața luminos, rimel și un ruj mat, culoarea ciocolatei, subtil și care totuși îmi pune ochii albaștri în evidență. Părul este și el aranjat natural, dar cu volum, și cu niciun fir de păr nelalocul lui, lăsat pe spate. Zece minute mai târziu, când sunt pe terminate cu aranjatul, aud un „Baftă, pa! Să îmi spui ce faci!”, urmat de o cheie răsucită în broască și ușa închisă.

Mă îndrept și eu spre holul de la intrare, unde mă așteaptă geanta cu tot ce trebuie pus în ea încă de aseară. Înainte să îmi iau paltonul pe mine, mă mai verific încă o dată în oglinda mare de la intrare. Da, arăt profi. Mi-am luat cămașa mea albastră în carouri. Știu, deși ar putea emana un look tocilăresc, arată de fapt foarte cool. E „cămașa mea de interviuri”, merg la sigur cu ea. Am combinat-o cu o pereche de pantaloni bleumarin, drepți, nu prea mulați. În rest, port doar un ceas auriu, dar simplu, fără ștrasuri și alte nebunii, o pereche de cercei minuscule, din aur, rotunzi, pe care i-am primit cadou de la Matei de Crăciunul trecut, și un lăntșor subțire, auriu, cu pandantiv. Am decis să las inelul de logodnă acasă, să nu creadă oamenii că am de gând să fac copii curând, sau mai știu eu ce. Mă uit la botinele negre, cu toc, din piele, curățate și pregătite încă de aseară, și mă apucă o senzație de milă și pentru ele, și pentru mine: la ce mocirlă e afară acum, că a început să se topească zăpada, am toate șansele și să mi le stric, și să îmi rup eu gâtul cu ele pe stradă. Dar sunt singura pereche pe care o am, așa că...

Mă uit la ceas înainte să ies pe ușă: 8:05. La 9 am interviul. Ar trebui să ajung la sediul lor în maximum 45 de minute, asta tot îmi lasă 10 minute de respiro, la final. Dar mai poți ști ceva, pe traficul ăsta din București? Dumnezeu cu mila. Fac 10 minute în loc de 5 până în stația de autobuz (asta ca să nu îmi rup gâtul și ca să nu mă stropesc chiar până la genunchi), și când ajung să am stația în raza vizuală, văd autobuzul meu, care tocmai pleacă. N-am nicio șansă să îl prind. Tocmai mi s-au dus alea 10 minute de respiro.

Următorul vine exact când am început să îngheț de-abia și de-abia îmi fac loc pe scară, că doar e ora de vârf. Trei stații mai târziu, ajung la metrou, și măcar aici am norocul să vină repede. Schimb la Unirii, de acolo mai merg vreo 5 stații, timp în care, în mod miraculos, găsesc și loc să stau jos. Îmi scot paltonul, că și așa am început să transpir de dublul stres, al interviului în sine și al faptului

că am șanse să întârzii, îmi pun geanta în poală și încep să îi verific din nou conținutul. O sticlă cu apă la jumate, pentru că atunci când sunt stresată, mi se usucă gura. Telefonul, portofelul, cheile, rujul, șervețelele. Scot CV-ul și foaia cu date despre poziția pentru care am aplicat, să o mai citesc o dată. Postul are o denumire fancy, de parcă ar trebui să devin cel puțin Managerul regional, când de fapt este o poziție de suport a unei alte echipe interne, deci nu suport clienți externi, ce fac acum, că nu mai rezist în call center, oricum! Ar trebui să lucrez cu francezi, este o poziție pe limba franceză de fapt, ceea ce iarăși mă încântă. Scot o altă foaie, cu informații despre companie. Mi-am făcut temele, bineînțeles. Swiss Re este o companie de reasigurări. Cu alte cuvinte, „asigurări pentru companiile de asigurări”, asta este definiția pe care am găsit-o peste tot. Pentru că cineva trebuie să asigure și companiile de asigurări. Și totuși, stau și mă gândesc, cât business poate să genereze asigurarea companiilor de asigurări, în general?

Să ne înțelegem, vin total din afara domeniului. Diploma mea de licență este una din miile de diplome într-un domeniu care sună foarte bine, dar care nu prea produce niciun loc de muncă, decât dacă ai „spate”, mulți bani, noroc chior, sau cel puțin o combinație între acestea două. Și cum, în afară de noroc, nu mai am nimic din cele de mai sus, așa am ajuns să nu proferez în ce am terminat, ci la call center. Lucrez acolo de puțin peste un an, dar simt, în schimb, că sunt acolo de zece ani și că am îmbătrânit tot atâția în acest timp. Presiunea care se pune pe noi; volumul de muncă; „performance ratingurile” și alte cuvinte la auzul cărora managerii se udă instant, în timp ce mie mi se face greață; turele, mai ales alea de noapte; salariul mizerabil; atitudinea managerilor, în ciuda tuturor acestor lucruri, de parcă totul merge ca pe roate; însă, mai ales, conținutul jobului. Lucrul cu oamenii e lucrul dracului. Dacă mai aud pe cineva că îmi spune, cu un zâmbet până la urechi,

„Fac asta pentru că îmi place să lucrez cu oamenii”, s-ar putea să își ia o palmă de la mine, să îi flăcăre obrazii. Nimeni nu spune asta în afară de mincinoși și de cei care de fapt nu au lucrat cu oameni direct, și doar cred că știu ce presupune acest lucru. Pentru că nimeni nu sună la „Relații clienți” de fericit ce e. În 90% din cazuri, sunt oameni cu chef de ceartă, care iau operatorul la rost, de parcă acesta din urmă ar fi direct vinovat pentru nemulțumirea lor. „Țap ispășitor” ar trebui să fie descrierea jobului, de fapt. Și apoi, mai sunt clienții care pur și simplu nu înțeleg. NIMIC. Dacă te uiți la anunțul pentru poziția mea curentă pe vreun site de joburi (este mereu acolo, pentru că mereu pleacă cineva), vei vedea că este descrisă ca fiind „creativă”. Bine, acum toate joburile au în descriere, mai nou, creativitatea, chiar și cel de funcționar la ghișeu, la poștă, aparent este unul dintre cuvintele alea la care milenialilor ca mine le sclipesc ochii. Adevărul este că da, jobul meu este unul creativ, având în vedere că am ajuns să explic că diezul este „gărdulețul” acela din partea de jos a telefonului, și altele.

Mă întrerupe din gânduri vibratul telefonului. Este un mesaj de la Matei, mi-a trimis o imagine. O deschid și nu înțeleg nimic. Este un fel de aparat din acela pe care îl mai vezi în atelierile meșterilor, dar nu știu exact ce, și cu atât mai mult, habar nu am de ce mi l-a trimis. „Te-ai hotărât ce vrei de Crăciun?”, fac eu o încercare. Primesc aproape imediat mesaj înapoi: „E o menghină ;)”, moment în care zâmbesc. Încă de acum 3 ani, de când suntem împreună, și de când eram eu în ultimul an la Master, înainte de fiecare examen, îmi spunea că o să își bage pumnii în menghină, așa de strânși o să îi țină, pentru mine.

Ajung la stația la care trebuie la 8:45 și, spre norocul meu, 5 minute mai târziu, intru în clădirea potențialului meu nou angajator, care se află fix la ieșirea de la metrou. Mai durează încă 5 minute să mă înregistreze, să îmi dea un badge și să mă invite să iau loc pe o canapea din apropiere,

până vin interviewerii să mă ia. Mă pot liniști acum, se cheamă că am ajuns la timp. Îmi dau jos paltonul și eșarfa, îmi netezesc cu mâna părul electricizat, timp în care mă uit la o echipă de oameni cum merg relaxați, majoritatea cu căni de cafea în mână, către o ședință, cel mai probabil. Aici oamenii arată mult mai profi decât cei de la noi, se îmbracă mai mult la cămașă, fetele în rochii, dresuri... La departamentul nostru, vezi mai mult pulovere și blugi, că atunci când jobul tău consistă exclusiv în a vorbi la telefon, nu îi pasă nimănui cum arăți.

La orizont o recunosc pe tipa de la HR cu care am avut primul interviu, însoțită de un tip înalt, slăbuț, brunet și zâmbăreț. Mă ridic când ajung în fața mea și tipul îmi întinde mâna, zâmbind larg:

— Vlad. Și pe Mona, de la Resurse Umane, ai cunoscut-o deja, nu?

— Da. Silvana, îmi pare bine.

Mă conduc amândoi într-o sală mică de ședințe, mă servesc cu niște apă, chestiile obișnuite. Am o vastă experiență cu interviurile în București, am fost la o groază, dar până acum, ori după ce interviul decurgea bine, nici măcar un mail nu mai primeam, să mă anunțe barem că nu am fost selectată, ori îmi propuneau să fac două joburi într-unul, pe salariul minim. Mari prospecte pentru absolvenții de uman, ce să zic.

Pentru cei din IT, piața muncii era mult mai decentă. Matei, care terminase cibernetica, își găsisse repede un loc de muncă, încă din timpul facultății, la o companie antivirus, pe un salariu măricel încă de la început. Trecuseră 3 ani de atunci, avansase între timp, îi crescuse și salariul, era mulțumit. Nici colegilor lui din facultate nu le fusese așa greu să găsească un loc de muncă decent.

— Deci, Silvana, spune-mi câte ceva despre tine, începe Vlad.

Mi-a plăcut că avea un zâmbet sincer, nu unul din acela profesionist, automat sau forțat. Am constatat cu surprindere că omul acesta deja îmi dădea un sentiment de bine, lucru foarte important, având în vedere că tocmai aflasem că el ar fi urmat să îmi fie superior direct.

— Am 24 de ani, vin dintr-un oraș de provincie. M-am mutat la București atunci când am început facultatea. Anul trecut am terminat masterul, și în aceeași perioadă m-am angajat pe poziția pe care sunt acum.

— Și de ce vrei să pleci de acolo?

I-am spus adevărul despre plata mică, despre ture, despre natura jobului. Apoi, după ce m-a întrebat de ce aș vrea să lucrez la Swiss Re, a început să îmi spună el mai multe despre poziția respectivă.

— Poziția este una de suport a Underwriterilor, de asistență cu toate activitățile lor. Știi cu ce se ocupă un Underwriter?

Mă documentasem și despre asta, așa că i-am spus ce știam, dar mi-a plăcut că Vlad chiar a ținut să îmi explice cum stau lucrurile de fapt:

— Underwriterii sunt oamenii-cheie în companiile de reasigurări. Ei sunt, practic, roțița de bază a tot mecanismului acestuia uriaș pe care îl presupune o companie de reasigurări, pentru că ei sunt cei care aduc afacerile și, implicit, profitul. Sunt, dacă vrei, ceea ce lumea din afara branșei înțelege în primul rând că este un broker de asigurări. Doar că brokerii, precum și companiile de asigurări, sunt de fapt clienții Underwriterilor. Aceștia din urmă sunt responsabili de crearea, menținerea și dezvoltarea relațiilor cu clienții, care ne propun să preluăm o parte din risc, atunci când riscul este prea mare ca să fie suportat de o companie de asigurări, de exemplu.

— Risc? Îl întreb, puțin confuză.

— În asigurări și reasigurări, numim tot ceea ce asigurăm „risc”. Prin urmare, riscul este, de fapt, asiguratul.

Asigurarea se poate face pe orice, de la una de indemnizație profesională, pentru un director care vrea să se asigure pentru deciziile pe care le ia, care pot impacta pozitiv, dar și profund negativ compania pe care o conduce, până la una de proprietate. Echipa noastră se ocupă numai de partea de proprietăți, prin urmare orice poate fi asigurat fizic. Vorbim în primul rând de clădiri, bineînțeles, dar pot fi și parcuri auto, pârtii de schi, multe lucruri. Diferența dintre noi și companiile de asigurări este scara la care asigurăm aceste proprietăți. Toată lumea înțelege ce înseamnă să asiguri o clădire, un hotel, de exemplu. Dar, dacă vorbim de un lanț internațional de hoteluri, să zicem Hilton, asiguratul, în cazul acesta un colos al industriei hoteliere, cu sute, poate mii de francize în toată lumea, știe că ar fi mai ieftin – și mai ușor de administrat! – să negocieze cu o companie de asigurări o poliță mare – un fel de Master policy – pentru toate hotelurile la nivel regional, sau poate chiar global. Așa că nu mai vorbim de un hotel, ci dintr-odată de sute, poate chiar mii de hoteluri de asigurat în aceeași poliță!

Începeam să cred că exagerează. Mii de hoteluri? Să fim serioși! Însă Vlad a continuat:

— Gândește-te că o companie de asigurări face rost de un portofoliu de genul acesta: vorbim de zeci, poate chiar sute de miliarde de euro! Ar fi extrem de riscant să își ia un angajament financiar atât de mare, dar nici nu își permite să refuze așa un „pește mare”, și cu siguranță realizează cât ar avea de câștigat din primă – ceea ce ar trebui să plătească asiguratul. Așa că apelează la „back-up”: noi. Și persoana de contact pentru asta este Underwriterul. El trebuie să înceapă, mențină și să dezvolte relații cu brokerii și companiile de asigurări, pentru ca ei să ne cedeze un procent din aceste riscuri. Tot el e și cel care se ocupă de tot ceea ce înseamnă cotația riscului: cât cerem pentru a prelua o parte din risc – cotație bazată pe diferiți factori –, și în ce condiții. Și echipa noastră este aici să îl ajute cu tot procesul acesta.

— Să înțeleg că o posibilitate de avansare de pe poziția pentru care am aplicat este cea de Underwriter? îl întreb.

— Nu e imposibil, îmi răspunde Vlad zâmbind, și abia mai târziu aveam să îmi dau seama că și-a ales cele mai potrivite cuvinte.

Apoi, mi-a luat ochii de tot cu beneficiile: bonus o dată pe an, 25 de zile de concediu, program flexibil de lucru, lucrat de acasă 5 zile pe lună, călătorit la Zürich și Paris, unde se aflau Underwriterii cu care urma să lucrez... Cu siguranță, ar fi fost un pas în față major față de ceea ce făceam în mod curent. Am plecat de la interviu cu o stare de bine și cu o dorință crescută să mă accepte pe poziția respectivă.

Pe drumul înapoi, l-am sunat pe Matei să îi spun cum a decurs. Când am închis telefonul, pe peronul de la metrou, am primit un mesaj de la Maria: „Cum a fost, miresică?”. „Bine, miresică, cred că am șanse să vină Moșul cu un job nou”, îi răspund. Asta cu „miresică” este noul nostru inside joke, având în vedere că amândouă suntem logodite, și totodată amândouă avem oroare de diminutive de genul și poleieli inutile.

De abia aștept să mă văd cu ea, de Sărbători!

CAPITOLUL 2

Primul Crăciun

— Uite o benzinărie, hai să oprim!

Matei semnalizează și face dreapta. Este încă foarte încântat de prima lui mașină, un Ford Fiesta pe care l-a luat acum două luni, în leasing. „Prima mea achiziție de om serios”, după cum spune tuturor prietenilor noștri. Îi place să glumească și că „A doua va fi Silvana, când o să mă ia cu acte”, mai ales pentru a inflama spiritele, dacă se găsește vreo feministă prin preajmă.

Problema este că singura feministă, sau măcar singura persoană cu păreri argumentate pe subiecte de genul, sunt eu. Majoritatea fostelor mele colege, sau chiar prietene, nu par să aibă ambiții prea mari sau idealuri prea înalte. Ce-i drept, suntem de abia la început de drum toate, dar până acum, tot ceea ce am văzut în jurul meu a fost o indiferență mai mult sau mai puțin totală față de liceu, urmată de indiferență la facultate, blazare la master... Mulți dintre foștii mei colegi, pentru că aici îi pot include și pe băieți, păreau că ar vrea să se afle oriunde, numai la cursuri, nu. Și, pentru claritate, vorbesc de Universitatea București, nu de Spiru Haret. „Și atunci de ce v-ați mai înscris la facultate?”, îmi venea să îi întreb. Având în vedere că în timpul studiilor nu își puneau prea multe întrebări legate de ce vor să facă în viață, nici după ce au terminat, nu am văzut vreo „trezire” din partea lor, să zici că au o pasiune pe care vor să o urmeze, sau că știu măcar domeniul în care ar vrea să lucreze. Cu atât mai mult să facă ceva în privința asta.